

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobců: **a) D. M. A.**, nar., **b) A. F.**, nar., **c) nezl. J. A.**, nar., **d) nezl. N. A.**, nar., **e) R. G. F.** nar., všichni st. příslušnost Afghánistán, zajištění v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agent, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-10899-21/ČJ-2015-060027-50A ze dne 14.1.2015, č.j. KRPB-10895-18/ČJ-2015-060027-50A ze dne 14.1.2015, č.j. KRPB-10903-22/ČJ-2015-060027-50A ze dne 14.1.2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci a), b) rodiče nezl. dětí c), d) a příbuzná žalobců žalobkyně e), zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům se žalobou domáhají zrušení shora uvedených rozhodnutí, která napadli v celém rozsahu výroků, neboť žalovaná porušila čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 3,5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 28 Dublinského nařízení, § 2 odst. 2,3,4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 68 odst. 3 téhož zákona, § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona

o pobytu cizinců. Pokud jde o skutkový stav, žalobci v žalobě uvedli, že uprchli ze země původu s cílem požádat o mezinárodní ochranu v Německu, kde žije syn žalobců a), b). V průběhu cesty byli zadrženi dne 15.12.2014 (pozn. soudu, jde o nesprávné datum) v ranních hodinách českou policií a následně KŘP Jihomoravského kraje vydalo rozhodnutí o zajištění žalobců a), b), e) podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle Dublinského nařízení č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a doba zajištění žalobkyň byla stanovena na 60 dnů. Nezl. žalobci byli umístěni v ZZC Bělá Jezová.

V žalobě namítali, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a s mezinárodními závazky ČR, neboť jsou nezl. děti umístěny v uzavřeném polovězeňském prostředí a odvolali se na rozsudek NSS č.j. 7 As 103/2011-54 ze dne 30.9.2011, který dále citovali. Podle čl. 3 Úmluvy je zájem dítěte předním hlediskem a správní orgán ho musí mít na zřeteli. Zbavení osobní svobody nezl. dítěte nemůže být nikdy v jeho nejlepším zájmu a pokud není jiná alternativa než zajištění rodičů v ZZC, musí správní orgán zvážit, jestli není pro dítě lepší alternativa rodiče nezajistit. ČR je dlouhodobě kritizována, že k umístění dětí do detenčních center pro cizince nedochází pouze v krajních případech, kdy objektivně není dostupná žádná alternativa. Podle doporučení Výrobu OSN pro lidská práva by mělo být zajištění cizinců nezbytné, přiměřené konkrétním okolnostem případu. Výbor OSN pro práva dítěte ČR doporučil, že by děti neměly být do detenčních zařízení umísťovány vůbec, bez ohledu, zda jsou vytvořeny podmínky pro pobyt dětí či nikoliv. Žalobci vytkli žalované nesprávné popsání podmínek v ZZC Bělá – Jezová z hlediska naplněné kapacity, volnočasových aktivit dětí, pomoc psychologických a pedagogických pracovníků, dostupnost dětského centra po celý týden, pobyt na čerstvém vzduchu v oploceném areálu se stálou přítomností bezpečnostní služby, což je pro děti nevyhovující.

Zajištění je nepřiměřené zdravotnímu stavu žalobců a), e), neboť ovlivňuje jejich pobyt v zařízení po stránce psychické i fyzické, přičemž u osob se zdravotními potížemi může znamenat špatné zacházení. Měla by být zkoumána přiměřenost zajištění vzhledem k zdravotnímu stavu, což žalovaná opomněla.

Dále namítali, že správní orgán žalobce a), b), e) zajistil v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, neboť absentuje vážné nebezpečí útěku, které nelze dovodit z toho, že odjeli z Rakouska za účelem podání žádosti o azyl v jiném členském státě, tj. že by se nepodrobili rozhodnutí o jejich předání do členského státu příslušného k posouzení jejich žádosti. Jinak dochází k plošnému zajišťování žadatelů o mezinárodní ochranu podanou v jiných členských státech EU, kteří na území ČR vstoupili nelegálně. V rozhodnutích chybí individuální posouzení existence vážného nebezpečí u jednotlivých žalobců. Správní orgán automaticky z jejich jednání usoudil, že nebudou vyčkávat dobrovolně na území ČR do doby skončení Dublinského řízení, čímž zneužil správní úvahy a příkladně uvádí, které situace potvrzují existenci vážného nebezpečí útěku. Konstatují, že podání žádosti v jiném členském státě EU a jeho následné opuštění nemůže být považováno za jednání, které by odůvodňovalo vážné nebezpečí útěku.

Zajištění žalobců v ZZC je nepřiměřené k zájmu společnosti na jejich předání a k závažnosti jednání. Zařízení není přizpůsobené pro žadatele o mezinárodní ochranu, absentuje soukromí pro rodiny a výrazně zasahuje do rodinného a soukromého života. U nezl. dětí není zaručen příznivý psychický a fyzický vývoj, jsou ubytovány v oplocených budovách, střeženy a eskortovány bezpečnostní službou. Trpí strachem, že budou vráceni do země původu, odkud utekli a i z toho důvodu je zajištění nepřiměřené.

Zajištění neobstojí, protože lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Žalovaná zkoumala využití mírnějších opatření pouze v rozsahu § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců, a protože nemají na území ČR adresu, dostatečné finanční prostředky nelze podle žalované využít mírnějších opatření. Žalovaná však měla zvážit využití jiných opatření, kterými by bylo dosaženo účelu zajištění a méně zasaženo do práv žalobců. V rámci této

námítky žalobci mají na mysli možnost umístění do přijímacího střediska nebo do pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, která jsou uzavřená a útěku zabráňují. Poněvadž u žalobců nebylo prokázáno vážné nebezpečí útěku, bylo jejich umístění v těchto zařízeních postačující. V této souvislosti poukazují na případ rodin s dětmi, které byly do přijímacího střediska přemístěny dne 23.12.2014 a následně pokračovalo řízení o jejich předání podle Dublinského nařízení.

Žalobci navrhli soudu, aby napadená rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná napadenými rozhodnutími podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila cizince a), b), e) za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníkům řízení doručeno dne 14.1.2015. Při rozhodování o zajištění za účelem jejich předání policie vycházela z toho, že dne 13.1.2015 byli uvedeni cizinci s nezl. dětmi kontrolováni jako cestující v mezinárodním vlaku jedoucího na trase z Rakouska přes ČR do Německa, kteří ke své totožnosti uvedli, že jsou státní příslušníky Afganistanu a cestují do Německa. Žádný z nich neměl cestovní doklad, ani vízum, které by je opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Cizinci uvedli, že nejdříve odešli do Iránu, po roce pobytu se rozhodli odcestovat za synem do Německa, které je jejich cílem cesty od opuštění Iránu a cestovali přes Turecko do Řecka, přes Srbsko do státu, které neznají, až do Rakouska, kde byli zadrženi rakouskou policií. Na policii byli asi tři dny a po podání žádosti o azyl odcestovali do pobytového tábora, který ve stejné době opustili, když se rozhodli pokračovat v cestě do Berlína. Byli však kontrolováni Policií ČR, nevěděli však, že vlak jede přes ČR. Nic jim nebrání v návratu do Rakouska, kde byli spokojeni. V ČR nemají žádné příbuzné či známé. Správní orgán konstatoval, že nejméně dne 14.1.2015 na území ČR pobývali neoprávněně a jsou vedeni jako žadatelé o mezinárodní ochranu v Rakousku, o níž nebylo rozhodnuto. To je důvod pro zahájení řízení podle Nařízení č. 604/2013, čl. 28. První bezpečnou zemí, kde požádali o mezinárodní ochranu, bylo Rakousko, které je příslušnou zemí k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s Dublinským nařízením, a které je povinno je vzít zpět na své území. Překážky předání cizinců do Rakouska nebyly zjištěny, neboť na území ČR nemají žádné příbuzné a nemají ani v úmyslu v ČR pobývat, považovali ji za tranzitní zemi při snaze dostat se do Německa. Budou předáni do Rakouska, které sdílí hodnoty uznávané EU, jedná se o bezpečnou zemi, která dodržuje lidsko-právní úmluvy celosvětové i evropské a podle jejich vyjádření byli v Rakousku spokojeni.

Zajištění je mimořádný institut, který umožňuje zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které nesmí být zbaven nikdo jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon, v ČR zákon o pobytu cizinců. Cizinci nebyli oprávněni vstoupit na území ČR, mají být předáni na území Rakouska, je tedy důvod pro jejich zajištění.

Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě jednání cizinců shora uvedeného vážné nebezpečí útěku v tomto případě hrozilo, neboť cizinci v době, kdy opouštěli Irán, měli cíl cesty v Německu. Za jeho dosažení nelegálně překročili vnější hranice několika států EU, v Rakousku, kde byli zadrženi 10.1.2014 a požádali o mezinárodní ochranu, nesetřvali a pokračovali v cestě do Německa. Není zde proto záruka, že budou skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR předání do země příslušné k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu.

Správní orgán je povinen zvážit využití mírnějšího opatření, zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a přitom zjistil, že cizinci

nemají na území ČR hlášen pobyt, dostatek finančních prostředků a jeví se užití zvláštního opatření neúčelným, neboť měli od počátku cesty zřejmý cíl a úmysl dostat se do Německa. Názor správního orgánu, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je v souladu s judikaturou. Nelze očekávat, že budou dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby jejich předání. Rozhodnutím vůči cizincům a), b), e) nejsou nezl. děti zbaveny osobní svobody, nýbrž ubytovány dle § 140 zákona o pobytu cizinců v zařízení, v části s mírným režimem. Správní orgán posuzoval, zda je ubytování nezletilých v souladu s jejich nejlepším zájmem, když jsou ubytováni společně s rodiči v části určené pro pobyt rodin, kde mají děti k dispozici veškeré potřeby, mohou vykonávat volnočasové aktivity a je zajištěna zdravotní péče a dospěl k závěru, že za této situace je pobyt nezl. cizinců v zařízení v souladu s jejich nejlepším zájmem, neboť takovéto podmínky nejsou schopni rodiče dětem zajistit na ulici, neboť v ČR nemají žádné rodinné, kulturní ani sociální vazby. V tomto konkrétním případě byli cizinci a), b), e) zbaveni osobní svobody na základě zákona o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje, a rodiče nejsou schopni jim zajistit jiné srovnatelné podmínky. Ust. § 129 odst. 1 zákona ukládá policii povinnost zajistit cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání a v daném případě jsou pro toto rozhodnutí podmínky splněny. Doba zajištění byla stanovena podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců na 60 dnů na základě zkušeností z předchozích řízení a je dostatečná, neboť v minulosti došlo v této lhůtě k úspěšnému předání cizinců žadatelů o azyl z ČR do Rakouska. Při určování délky zajištění správní orgán vycházel ze lhůt stanovených v nařízení, které dále podrobně uvádí a na základě zkušeností správního orgánu Rakousko v minulosti akceptovalo převzetí cizinců v řádu dnů a stanovená doba zajištění nedosahuje maximální lhůtu, která vyplývá z nařízení (86 dnů). Napadená rozhodnutí správní orgán vydal v souladu s právními předpisy při splnění všech podmínek v nich uvedených.

Žalovaná ve vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedla následující. Pokud se týká námitky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a mezinárodními závazky ČR, správní orgán zdůrazňuje, že nezl. žalobci c), d) nebyli zajištěni, ale podle § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale v zařízení ubytováni. Tímto postupem nejsou nezl. děti omezeny na svobodě a mohou kdykoliv po souhlasu rodičů, budou-li mít zajištěnou péči, uvedené zařízení opustit, což vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54. Žalovaná rozhodla v souladu s nejlepším zájmem dětí, žalobci a), b) ve své námitce žádné konkrétní důvody v žalobě neuvedli. Žalobci a), b) jako zákonní zástupci mohou rozhodnout, zda nezl. děti s mini zůstanou, či zvolí jinou alternativu a správní orgán se domnívá, že rozhodl v souladu s nejlepším zájmem dětí a v mezích zákona, což řádně zdůvodnil, na rozdíl od obecného tvrzení žalobce v žalobě. Vzhledem k tomu, že žalobci a), b) neměli cestovní doklady, finanční prostředky, pojištění, možnost obstarat si ubytování a stravu, žalovaná usoudila, že nejlepší zájem dětí je ubytování společně s rodiči v zařízení. Rozhodnutí o zajištění není v rozporu s doporučením Výboru OSN pro lidská práva, ani pro práva dítěte a poukazuje na účelovost citace žalobců ve zmíněném doporučení. V případě nezl. žalobců nejde o detenci, ti nejsou na území ČR žadateli o azyl, nejsou zajištěni, ani zbaveni osobní svobody.

Pokud se týká námitky nesprávně popsaných podmínek v ZZC, podmínky byly pospány správně a naopak žalobci uvádí nepravdivá tvrzení. Zařízení je umístěno v přírodě, není přeplněno, nejvíce v něm bylo umístěno cizinců 13.2.2015, 240 cizinců, přičemž kapacita je 270 cizinců a podmínky v zařízení žalovaná popisuje podle informací, které si vyžádala o správy uprchlických zařízení ohledně vycházkového prostoru, jeho vybavení, velikosti. Žalovaná si také vyžádala informace k pobytu žalobců, kterou dále cituje a popírá, že by nebyli k dispozici sociální pracovníci a pedagogové a žádný z žalobců si na pobyt

v zařízení neztěžoval. Zařízení zaslalo ke zprávě i fotodokumentaci interiéru a vnějších prostor zařízení. Zařízení je pod stálým dohledem veřejného ochránce práv, které neuvedlo, že by ubytování dětí bylo v rozporu s Úmluvou. Rozhodnutí soudů všech stupňů bylo několikrát rozhodnuto o tom, že ubytování dítěte s rodičem neporušuje Úmluvu o ochraně lidských práv.

Pokud se týká námitky o nepřiměřenosti zajištění vzhledem ke zdravotnímu stavu žalobců a), e), žalobce b) informoval o postižení mozkovou příhodou, odpověděl na všechny dotazy, pouze cestu z Iránu do ČR si nepamatoval, jinak sdělil, že je zdravý. Irán opustil bez cestovního dokladu, nežádal o žádné vízum v minulosti, o azyl až v Rakousku. V případě žalobce tedy správní orgán nepovažoval za nutné blíže se zabývat zdravotním stavem žalobce, který se zhoršil před rokem a byl léčen a sám konstatoval, že je dobrý. Konečně z Iránu cestoval půl roku po CMP, celou cestu absolvoval po vlastní ose, což prokazuje, že zdravotní stav je dostatečný a neměl by bránit umístění do zařízení. I odborná lékařka konstatovala jeho schopnost pobytu v zařízení. Žalobkyně e) má zjevné zdravotní problémy, výron v kotníku, který utrpěla v Rakousku, a byl jí ošetřen v azylovém táboře, do jídelny pro jídlo nedochází, donáší jí ho dcera, tudíž tvrzení žalobkyně o nutnosti docházet 3x denně do jídelny pro výdej jídla je lživé. Jiné zdravotní problémy neuváděla. Do protokolu stejně tak žalobce a), nepřiměřenost zajištění ze zdravotních důvodů nebyla shledána správním orgánem ani přijímací lékařkou.

Žalovaný nesouhlasí, že zajištění bylo uskutečněno v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, neboť dospěl k jednoznačnému závěru, že k zajištění je možno přistoupit za současného splnění všech podmínek dle zákona o pobytu cizinců i nařízení č. 604/2013 a to kumulativně, tj. není-li jedna podmínka naplněna, není možno cizince zajistit. V dané věci byly naplněny všechny podmínky pro zajištění a žalovaná v rozhodnutí odůvodnila, proč každou z těchto podmínek považuje za splněnou. Při posuzování vážného nebezpečí útoku žalovaný vycházel z tvrzených skutečností obou žalobců, že odjížděli z Iránu s úmyslem dostat se do Německa z ekonomických a sociálních důvodů, cílem cesty nebylo Rakousko ani ČR ani jiná členská země EU, kterými po dobu půl roku projížděli. Existence vážného nebezpečí útoku je dána úmyslem žalobců od počátku, čemuž odpovídal i směr cesty z Iránu až do Rakouska, kde se ocitli náhodnou a po zadržení policií požádali o azyl, ale několik dnů na to pokračovali v cestě do Německa. Nelze tedy očekávat, že budou dobrovolně na území ČR setrvávat a vyčkávat ukončení dublinského řízení. Protože nejsou schopni plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, existuje obava, že uložením je ohrožen výkon jejich předání, je nadbytečné zjišťovat ochotu žalobců dobrovolně vyčkávat na území ČR. Dublinské řízení může trvat několik měsíců, žalobci neměli zdravotní pojištění, zajištěno ubytování, finanční prostředky, ani na dobu jednoho měsíce, v ČR nikoho nemají. Účelově podali žádost o azyl v Rakousku, aby se mohli volně pohybovat, čehož využili k neoprávněnému překročení hranic do ČR s cílem dosáhnout pobyt v Německu. Argumentace dobrovolného návratu do Rakouska je zcela bezvýznamná za této situace. K námitce, že doba zajištění v prostředí imigrační detence je nepřiměřená, se žalovaná dovolává lhůt uvedených v čl. 28 Nařízení č. 604/2013 a lhůty vyplývající z Nařízení jsou individuální, závislé na rychlosti komunikujících stran bez vlivu závažnosti jednání či svévolného postupu zajišťujícího orgánu, přičemž maximální délka těchto lhůt činí 86 dnů, pokud nedojde k odkladnému účinku odvolání proti rozhodnutí o přemístění. Zařízení k zajištění cizinců není určené pro žadatele o mezinárodní ochranu, kterými žalobci v ČR nejsou, neboť o mezinárodní ochranu v ČR nepožádali a nejsou jimi ani obecně, neboť neprchali před válkou či před pronásledováním v Iránu, kde nakonec zanechali svoji dceru. Na území ČR mají status cizinců, na které se vztahuje zákon o pobytu cizinců.

V zákoně o pobytu cizinců jsou jiné alternativy k zajištění uvedeny v § 123b, které žalovaný zvažoval a které jsou v tomto ustanovení jasně vymezeny. Správní orgán není

oprávněně rozhodovat, v jakém zařízení budou cizinci umístěni. Žalovaná v rozhodnutí zkoumala využití mírnějších opatření v rozsahu ustanovení § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců podle požadavku soudu vysloveném v rozsudku č.j. 4 Azs 115/2014-37. Výkon zvláštního opatření za účelem vycestování lze uložit pouze tehdy, není-li ohrožen výkon správního vyhoštění, resp. přemístění. Je nutno posuzovat dvě podmínky, které jsou kumulativní v projednávané věci, jedna z nich není splněna, neboť existuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon předání, protože žalobci se výslovně vyjádřili, že chtějí cestovat do Německa. Rozhodnutí zvláštního opatření by bylo neúčelné a je nesmyslné vyhledávat jiné, mírnější alternativy k zajištění. Žalovaná navrhl zamítnutí žaloby.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným z protokolů o výsledku účastníků, ty nebyli žalobci rozporovány, a tudíž je dané, že všichni vycestovali před několika měsíci dobrovolně z Iránu s úmyslem dojet do Německa. Cestovali přes Turecko, Řecko, Balkánské státy, až se ocitli v Rakousku, kde po zadržení policií požádali o azyl. Po několik dnech pokračovali nelegálně v cestě do Německa, přes ČR, kde byli zadrženi a zajištěni.

Pokud se týká námitky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem nezl. dětí, není tato důvodná a soud se znovu (stejně jako v předchozích projednávaných věcech) zdůrazňuje, že nezl. žalobci nebyli zajištěni a v zařízení pro zajištění cizinců pobývají na základě ust. § 140 zákona o pobytu cizinců a je nutno odmítnout tvrzení, že byli zbaveni osobní svobody. Vzhledem k jejich věku, a absenci příbuzných v ČR nepřipadá v úvahu jejich ponechání mimo zařízení, které je přizpůsobeno pro pobyt nezl. dětí. Jejich ubytování je nejlepším možným řešením a odpovídá jejich nejlepšimu zájmu, jak stanoví čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, k čemuž dospěl i NSS ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37. Zajištění rodičů nezletilých připouští i judikatura NSS, jsou-li splněna kritéria čl. 8 odst. 2 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Umístěním nezletilých s rodičem nedošlo k zásahu do jejich rodinného a soukromého života a pro zvážení, jestli pro dítě není lepší alternativa rodiče nezajistit, nejsou splněny podmínky, neboť zájem dítěte není jediným, byť předním hlediskem před jiným. Pokud se týká zpráv Výboru OSN, nezletilí žalobci nebyli a nejsou omezeni na osobní svobodě, ale jsou v zařízení ubytováni, samozřejmě mohou zařízení se souhlasem rodičů kdykoliv opustit. Argumentace těmito zprávami je nepřiléhavá. Správní orgán při rozhodování o zajištění rodičů nezletilých zhodnotil všechny okolnosti v době rozhodování a dospěl k závěru, že zajištění je důvodné a byli to především rodiče, kteří se chovali tak, že svým jednáním nezletilým dětem připravili nelehkou životní situaci, ve které se nacházejí. Aktuální zprávou o situaci v Zařízení, včetně dokumentace přesvědčivě vyvrátila námitky žalobců o situaci a charakteru tohoto zařízení z hlediska ubytování nezl. dětí, navíc nebylo zjištěno, že by si žalobci v zařízení na cokoliv stěžovali.

Námitka o nepřiměřenosti zajištění vzhledem ke zdravotnímu stavu žalobců a), e) není důvodná. Žalobce a) se svým zdravotním postižením, které utrpěl před rokem, byl schopen cestovat půl roku z Iránu do Evropy různým způsobem, z čehož lze jednoznačně dovodit, že umístění v zajištění nemůže jeho zdravotní stav ohrozit k horšímu, pokud byl schopen absolvovat tak dlouhou cestu. Pokud se týká žalobkyně e), ta byla v zařízení ošetřena, neboť se dostavila s výronem kotníku, její pobyt je tomuto stavu přizpůsoben, nemusí si docházet pro jídlo, je jí doneseno rodinným příslušníkem a jinak může zachovávat v tomto zařízení bez problémů klidový režim. Jiná závažná zdravotní postižení tito žalobci neuvedli a se stávajícími jsou schopni pobytu v zajištění a jejich zdravotní stav v žádném případě nezpůsobuje nepřiměřenost zajištění.

Žalovaná se neztotožňuje s tím, že k zajištění došlo v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení. S tímto stanoviskem soud souhlasí. Žalobci a), b), e) byli zajištěni po jednoznačném závěru daného vážného nebezpečí útěku a z toho důvodu nemožného uložení některého z mírnějších prostředků v § 123b odst. 1 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců, které je tak vyloučeno. Žalobci nebyli zajištěni pouze z důvodu, že se na ně vztahuje Dublinské nařízení, z jejich vysvětlení je zřejmé, že z Iránu vycestovali s cílem dojet do Německa, kde hodlali požádat o mezinárodní ochranu, tudíž cílem jejich cesty nebyl žádný stát EU, kterým projížděli, Rakousko ani ČR, ale Německo. Tvrzený cíl cesty žalobců přesvědčil žalovanou v tom, že azyl nechtějí získat v Rakousku, ale v Německu, z čehož vyplývá závěr, že se žalobci nevrátí dobrovolně do Rakouska, či že by dobrovolně setrvali v ČR, kde nemají žádné příbuzné, známé, zajištěno ubytování. Žalovaná zvážila všechny relevantní okolnosti, nepřekročila meze správního uvážení, ale svoji pravomoc realizovala způsobem, který odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Zařízení pro zajištění cizinců je určeno pro důvod uvedený v § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. pro umístění cizinců zajištěných za účelem správního vyhoštění, za účelem vycestování a za účelem předání nebo průvozu. Není určeno pro umístění žadatelů o mezinárodní ochranu a těmi žalobci na území ČR ani nejsou. Pokud pobyt v zařízení žalobcům nevyhovuje, k této situaci nemuselo dojít, kdyby pobyt realizovali v objektu určeném pro žadatele o mezinárodní ochranu v Rakousku.

Námítka, že bylo lze v případě žalobců použít jiná mírnější donucovací opatření, než dle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců soud neshledal důvodnou, neboť žalovaná při posuzování užití těchto mírnějších donucovacích opatření je vázána zákonem o pobytu cizinců, který jiná taková opatření neupravuje, a proto je nemůže ani nařídít. Podmínky pro uložení mírnějších opatření podle § 123b a 1213c zákona o pobytu cizinců žalovaná shledala správně nesplněnými, neboť z jednání žalobců od počátku jejich cesty z Iránu, kdy nelegálně překračovali hranice několika států, aby se dostali do Německa, jednoznačně vyplývá, že dobrovolně nebudou na území ČR vyčkávat skončení dublinského řízení, že se dobrovolně nepodvolí rozhodnutí o přemístění, ale naopak tuto situace (co by nezajištění) využijí k pokračování nelegálního cestování po Evropě. Zákon o pobytu cizinců rovněž neumožňuje umístit zajištěné žalobce do přijímacího střediska nebo pobytového střediska žadatelů o mezinárodní ochranu, neboť rozhodujícímu správnímu orgánu tuto možnost zákon v žádném ustanovení nenabízí. Příklad propuštěných cizinců s nezl. dětmi ze zajištění a jejich umístění do přijímacích a pobytových středisek žadatelů o mezinárodní ochranu koncem roku 2014 byl výjimečný z důvodu, že druhá strana dublinského nařízení dočasně pozastavila přebírání dublinských transferů, což však obnovila v lednu roku 2015. Soudu je z rozhodovací činnosti známo, že rodiny s nezl. dětmi tehdy umístěné v pobytových střediscích následující den po tomto umístění tato střediska svévolně opustily a potvrdily tak svůj úmysl dostat se do Německa.

Ze shora uvedené ho vyplývá, že žádná z žalobních námitek po posouzení soudem není důvodná a soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. února 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová